

22/7/18

תרגיל בהתעוררות/ שלומי שבן וחווה אלברשטיין 2014

לאן הלכת אהובתי?
 אני ממש לידך
 איפה האמא, האמא שלי?
 אתה מזמן לבדך
 מה עם השמש הטוב והרך?
 שקע כמו שזרח
 אם כך ספרי לי, ספרי לי אם כך
 הכל סופר ונשמר תויק ודווח.

אני שומע שוב פרשים
 אינך שומע דבר
 וריח מר עולה מן הרעשים
 והוא ילך ויגבר
 מדוע קר לי, קר לי כל כך?
 זה לא מאד מסובך
 את מוכרה לי אבל רחוקה
 אתה ליד עצמך
 אני ממש לידך

אם זהו רק תרגיל
 זה אכן תרגיל מוצלח
 השמיים צבועים וניל
 האופק מפויח
 הכל חוזר אדום יותר
 מן השוחות ובצריחים
 אמרי, האם אנחנו מנצחים?
 מתי בדיוק כל זה מתרחש?
 בזמן שכתבתם שירים
 ומה איתם, אם כבר מדברים?
 נותרו למי שזוכרים
 אם כך בעצם דבר לא קרה
 אם כך הכול כשורה
 תמיד היית עשוי לפשרה
 אתה שובר את ליבי, אני ממש לידך

אם זהו רק תרגיל זה אכן תרגיל מוצלח
 השמיים צבועים וניל
 האופק מפויח
 הכל חוזר אדום יותר באלונקות ובפרחים
 אמרי האם? אמרי האם?

לאורך הגדה שועל ותיק ילל
 מפקדים גלויי- מגף נפלו להתפלל
 הרוח האילם הלם
 ילדה חמקה מן המסגד
 החושך התאסף ולא ירד.

דניאל,

תריסר שנים בלעדיך.

כל כך הרבה זמן מאז ראיתי אותך בפעם האחרונה, הולך ומתרחק ממני לבלי שוב. כל כך הרבה דברים שיכולת להספיק: לאהוב; להקים משפחה; לטייל בעולם; להצטרף אלינו לתריסר חופשות סקי; לממש את הפוטנציאל שהיה טמון בך, ושלעולם לא נדע לאילו הישגים היה מביא אותנו; לחיות.

לא מזמן הוענק הפרס לזכרך, בפעם העשירית, לחוקר המצטיין בביו-רפואה בטכניון. עשרה מדענים מצטיינים כבר קיבלו את הפרס על שימך, וכולם מכירים אותך. רק השנה שמענו בתדהמה כיצד ניתן להנדס ננו-חלקיקים מסומנים כדי שיגיעו לתאי סרטן, ישמידו אותם וילמדו אותנו מהי התרופה המתאימה לאותו חולה. יכולת להיות אחד מאותם מדענים מבריקים. או רופא. או כל מה שתרצה. אם רק היית חוזר מאותה ארץ מקוללת בחיים, דבר לא היה עוצר אותך.

בשנה האחרונה, דניאל, גם בניצי, אבא של אלון, הצטרף לשורת האבות השכולים שאינם עוד איתנו. רק לפני שנה שלח לי הודעה עם מועדי האזכרות של כולם, והשנה, כבר אין מי שישלח.

כששמעתי את השיר של שלומי שבן, תפשה את ליבי המוזיקה. וכשהקשבתי למילים, חשבתי עליך, דניאל.

“אתה מזמן לבדך”

“אתה ליד עצמך”

“מדוע קר לי, קר לי כל כך?” שואל שלומי.

“זה לא מאד מסובך” עונה לו חווה.

אבל זה כן מסובך, חווה. למה? למה קר לך כל כך, דניאל, ולנו חם? ומדוע אתה וחבריך הייתם צריכים לשלם בחייכם? איזו מטרה, בדיוק, השיג האויב במחיר הנורא? ומה יש לו בכלל לחפש אצלנו? לאיש אין תשובה. איוולת מוחלטת.

מה הסיבה שהאויב בוחר לשרוף את ארצנו במחיר חורבנו, במקום לבנות את שלו?
לאלוהים פתרונים.

”העפיפון הוא נשקם הגאוני של החלשים,“ אומרים יפי הנפש.

לא כך הוא. העפיפון הוא נשקם של אלו המוכנים לשרוף ולהשמיד ללא הבחנה כל
חלקה טובה, ללא מטרה וללא תוחלת.

השיר של שבת עצוב, פסימי, ומבשר רעות:

”האופק מפויח”

”אני שומע שוב פרשים”

”זריח מר עולה מן הרעשים, והוא ילך ויגבר”

”הכל חוזר אדום יותר מן השוחות ובצריחים”

”הכל חוזר אדום יותר באלונקות ובפרחים”

”אמרי, האם אנחנו מנצחים?” שמעתי אותך שואל. האם הקורבן היה כדאי?

ובכן, דניאל, אנחנו פה בזכותך. אף אחד לא הצליח לכופף אותנו. הצפון שקט כבר
תריסר שנים ונסראללה עדיין מסתתר בבונקר שלו ולא מעז להוציא ממנו את קצה אפו.
אנחנו מכים בסורים ובאיראנים ללא הפרעה, כשצריך, והכל רואים ומפנימים.
הכלכלה פורחת, אקזיטים שוברים שיאים חדשים, וכולם באים ללמוד מאיתנו איך
עושים את זה. תוחלת החיים עולה. חוץ משלך, כמובן. אתה תישאר לעד בן 20.
אבל לא תמיד אני בטוח שניצחנו.

כשאני רואה את הסתאבות השלטון, את הנהנתנות, את המגיע לי, את חוסר הבושה -
אני כבר לא בטוח שניצחנו.

מותר לשקר. fake news הפך לגיטימי. לא האמת חשובה, רק הנראות. והעיקר -
להיות מפורסם, לא משנה בזכות מה.

גסות הרוח בשפה, בפוליטיקה, בכביש. מי שלא מסכים איתך - הוא בהכרח אויב
המדינה ובוגד.

אבל לא כולם כאלה. יש גם כאלה שמוכנים לשים יד כשצריך. שהאמת כן חשובה להם.
שהולכים למכינה; לשנת שרות; שנפגשים איתנו בשישי; שבאים לאזכרות; שזוכרים
אותך, דניאל.

ואולי לא הכל שחור, ויש עוד תקווה?

“מה עם השמש הטוב והרך?” שואל שלומי.

“שקע כמו שזרח” עונה חווה.

אבל בבוקר, הוא יזרח שוב.

“החושך התאסף ולא ירד” חותם שבן את שירו. ואולי גורש על ידי השמש ששוב זרח?

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל
רגע.

אבא.